

pretarea lui Virgil Ogășanu, de o bună construcție, cu contururi ferme, ce se împlinesc, se îmbogățesc odată cu devenirea și definirea personajului. Meritul principal este acela de a marca cu expresivitate evoluția eroului, de la „călimări la briu“ până la „frac și mânuși albe“. Rodica Tapalagă creionează cu nerv, cu talent, un personaj bine realizat, dar care nu aparține, ca structură, ca intonație, romanului lui Filimon, ci, mai degrabă, poate, lumii lui Caragiale.

Dintr-o distribuție destul de numeroasă, se cuvin reținute, de asemenea, contribuțiile lui Ștefan Mihăilescu-Brăila (un Tuzluc veros, detestabil și atunci când este înfrint), Ion Marinescu (imaginea boierului pămîntean ce supraviețuiește prin demnitate și tărie oricăror vremelnice stăpîniri venetice), Rodica Suciuc Stroescu (siluetă luminoasă, cu o fragilitate ce ține de grație și nu de lipsa forței).

Cristina Dumitrescu

Nicușor Constantinescu

În ziua de 29 mai, prietenii, într-o sobră tăcere, s-au despărțit de cel care, până cu trei zile înainte, fusese Nicușor Constantinescu... Despărțirea era dictată, organizată în detaliu, în scris, ca un ordonat caiet de regie, de către cel care, în decursul vieții sale, dictase, organizase și regizase, timp de peste 50 de ani, spectacolele și însăși viața revistei, operetei și musicalului românesc.

Maestrul marilor montări, încărcate de paiete, strass-uri, și lucitoare mătăsurii, la despărțire, a preferat sobrietatea, rigoarea; cel care inveseleşe, o viață întreagă, Bucureștiul și țara, cu ritmul sprintar al cîntecului românesc, interzicea categoric, prin ultimă voință, muzica; parolierul, autorul sketch-urilor, ruga să nu se țină discursuri funebre, după cum regizorul care, nu o dată în cariera sa, îmbrăcase întreaga scenă în splendoarea florilor, își ruga prietenii, în scris, să vină cu o singură floare — semn al despărțirii.

În acea zi de mai înghețat, soarele, pe care îl aștepta de mult, ca pe o izbăvire a înrobirilor sănătății sale, și-a făcut, în sfîrșit, apariția... Prea tirziu! Cel care îl așteptase era în neființă. O carieră impresionantă, o carieră diversă, în care Nicușor Constantinescu strălucise ca gazetar teatral și polemist, ca revuist, ca animator de trupe teatrale, o carieră în care, în genul, considerat ușor, muncise din greu, creind vedete, compozitori, dirijori, cuplete, splendide cuvinte la cîntecele pe care le cîntă și azi neamul românesc, piese de teatru — dintre care, una jucată chiar pe scena Teatrului Național —, cit și fastuoase puneri în scenă, a luat sfîrșit.

În anii '30, copil încă, i-am văzut pentru prima oară un spectacol de revistă, pe scena Teatrului „comunal“ din Brăila mea natală; acum un an, l-am aplaudat la sala „Savoy“, la sfîrșitul ultimului său spectacol, cu Revista de aur, spectacol cu care atît de devotații săi actori ai trupei „Fantasio“ din Constanța cîștigaseră premiul I în Festivalul „Cîntarea României“.

În strălucitoarea meserie pe care Nicușor Constantinescu a practicat-o cu atîta ineuizabilă fantezie, cel de care ne despărțim atît de greu a fost, dintotdeauna, „un premiul I“.

Fie ca amintirea să nu i se prefacă în fum, așa cum i s-a prefăcut ființa fizică.

Mihai Berechet